

VEREENIGING VAN NED. TANDARTSEN.

ALGEMEENE VERGADERING (JAARVERGADERING) OP
9 APRIL 1921 TE UTRECHT.

(Vervolg).

Discussie voordracht Krijn Verhoeven.

De Voorzitter: Mag ik vragen, wie van de dames of heeren het woord verlangt naar aanleiding van deze lezing?

De heer Bakker: M. d. V.! Er is natuurlijk geen sprake van, dat ik zou kunnen voldoen aan den wensch van collega Krijn Verhoeven, hem te doen leeren uit deze discussie door hem op gemaakte fouten te wijzen. Dat zou mijnerzijds wel een zeer misplaatste arrogantie zijn. Ik ben integendeel den heer Krijn Verhoeven dankbaar voor een dergelijke mededeeling uit de praktijk omtrent gevallen als deze, die toch nog niet zoo dagelijks voorkomen. Ik ben dat te meer, omdat ik niet in de gelegenheid ben, ooit dingen werkelijk te doen en ik dus voor dergelijke praktische daden meer voel dan voor een theoretische voordracht.

Intusschen veroorloof ik mij een opmerking te maken over de ettering die zich voordeed aan het gewricht. Ik zou collega Krijn Verhoeven willen vragen of het hem uit de litteratuur bekend is — zoo ja, dan houde hij mij mijn opmerking ten goede; zoo neen, dan kan hij bij een toekomstig geval misschien zijn voordeel er mede doen — dat men in het buitenland wel glasonussen gebruikt als aanzetsel over de rubberkaak. De condylus wordt dus uit glas gevormd. Een anatomische nabootsing behoeft dat niet te zijn, U zult inzien, beter dan ik, dat er ook geen kans op is om dat precies te doen. Als ik mij niet vergis (ik zou het moeten nazien) dan heeft men daarmede in het buitenland buitengewoon gunstige ervaringen opgedaan. Mocht men voelen voor het weglaten van een eigenlijk gewricht in anatomischen zin (waarvoor ik ook veel voel) dan zou ik in

overweging willen geven, en dat op zuiver theoretische gronden, om zijn toevlucht te nemen tot een versterking van de bekende gebit veeren. Het construeeren van een scharnier aan de bovenkaak zoodanig, dat U geen ongelukken houdt met Uw apparaat, komt mij voor onmogelijk te zijn, op gronden die ik nu niet kan ontwikkelen maar waaraan ik toevalligerwijze morgen even zal kunnen raken. Als dus de linkerkaakhelft wordt weggenomen zou ik den heer Krijn Verhoeven in overweging willen geven, links een sterke veer te maken, op de wijze waarop onze oude gebitten, en ook wel eens moderne rubberprothesen, op hun plaats worden gehouden.

De heer Krijn Verhoeven: Collega Bakker geeft in overweging een glasgedeelte aan te brengen in de rubberkaak, maar daarmee is mijn bezwaar nog niet geheel opgeheven. Als men dit gepolijste stuk rubber ziet, zou men toch meenen dat het niet heel veel verschil kan maken.

De heer Van Nieuwenhoven Helbach: M. d. V.! De heer Bakker zegt dat het maken van een gewricht aan de bovenkaak geen gunstig resultaat zou hebben, maar ik geloof niet dat dit juist is. Indertijd heeft Fuyt een patient behandeld, korporaal van Werve, en heeft bij hem juist zoo'n gewricht gemaakt. Het was een apparaat dat vastgezet werd op de bovenkaak, met een soort pan, waarin een gewrichtsknobbel, uitgaande van de onderkaak, paste. Zoo lang die man nog geleefd heeft heeft dat goed gefunctioneerd. Het was geen heel scharnier, maar een soort gewrichtskogel.

De heer Bakker: Eenerzijds zou ik een misverstand willen wegnemen. Niet elk gewricht dat men in de bovenkaak maakt, zal verkeerd functioneeren, maar ik heb verstaan het woord scharnier. Misschien heb ik dat verkeerd verstaan. Ik zeg ook niet, dat is fout. Ik geloof dat men in letterlijken zin niets elastisch vindt en dat men wel een steunpunt vindt om de spierbewegingen te neutraliseeren. Men zal dus waarschijnlijk een oplossing kunnen vinden in dien zin, en er is geen controverse tusschen den heer van Nieuwenhoven Helbach en mij.

De heer Van Nieuwenhoven Helbach: Ik geloof dat een veer in een dergelijk geval weinig nut zou hebben. Met een veer krijgt men wel het klappen op en neer van de kaak, maar wij moeten daar achter toch een steunpunt hebben, en dat missen

wij. Wij zullen altijd een trekking naar één kant moeten krijgen en wij zullen in dergelijke gevallen een steun moeten hebben die maakt, dat de heele boel niet achterwaarts gaat.

De Voorzitter: Wil de heer Bakker hierop nog antwoorden?

De heer Bakker: Het zou te uitvoerig worden. Misschien heb ik morgen tijd om even daarop in te gaan.

De Voorzitter: Ik wil alleen zeggen, dat ik in mijn studententijd ook eens een kunstkaak heb moeten maken. Ik moest ook een steunpunt hebben en ik heb toen gebruik gemaakt van een versterkte gebitveer, maar het resultaat was slecht. De oorzaak daarvan kan gelegen hebben in mijn ongeroutineerde wijze van werken, maar het kan ook de fout geweest zijn van de gebitveer. Ik zal niet pogen het raadsel op te lossen.

Wanneer niemand meer het woord verlangt, dan dank ik collega Krijn Verhoeven voor zijn belangrijke mededeeling. (Applaus).

VERGADERING VAN ZONDAG, 10 APRIL 1921 des v.m. te 10 uur in het Tandheelkundig Instituut.

De Voorzitter: Dames en Heeren! Ik heropen deze vergadering. Gisterenavond ben ik gekozen tot Voorzitter van deze Vereeniging. Het is ongeveer 17 jaar geleden, dat de voorzittershamer van deze Vereeniging voor het eerst in mijn handen werd gelegd, door, ik mag het wel noemen een bolsjewistisch clubje, eenige jonge tandheelkundigen, die het noodzakelijk vonden zich aaneen te sluiten ten einde de belangen van de jongeren te behartigen. De belangen van de jongeren loopen n.l. niet altijd parallel met die van de ouderen en het is daarom zoo goed, dat de jongeren zich aaneensluiten om te kunnen opkomen voor hetgeen zij meenen dat hun belangen zijn. Die aaneensluiting heeft toen geleid tot de vorming van de Vereeniging van Nederlandsche Tandartsen, een jonge vereeniging die bestond, ik mag het wel zeggen, uit krachtige elementen. Die elementen hebben zich weten te handhaven en zich te doen gelden al die jaren door, en het is mij een genoegen te mogen constateeren, dat de meesten van de oprichters nog steeds een belangrijk aandeel nemen in het tandheelkundig leven van heden. Die aaneensluiting heeft ook geleid tot de eerste pogingen om te komen tot de

oprichting van de Maatschappij. In onze Vereeniging werd het eerst de vraag uitgevochten: moet het komen tot een bond of tot een maatschappij. Dat is de strijdvraag geweest, die is uitgevochten tusschen Bruske en mij, en waarin ik de nederlaag heb moeten lijden. Daarvan heb ik evenwel in het minst geen spijt, omdat ik gezien heb dat het mogelijk was een Maatschappij tot stand te brengen, en wij op het oogenblik blij mogen zijn dat zij er is .

Maar onze jonge Vereeniging heeft nog een ander nut gehad. Wij hebben als het ware onderling gekweekt verschillende personen voor de functies, die zij later zouden hebben te vervullen in de Maatschappij. Wij hebben behoefte aan die persoonlijkheden gehad en het is, alsof de tijd ons daarin een hint heeft gegeven en gezegd heeft: organiseert U eerst, tracht U eerst te ontwikkelen, want wij zullen later Uw krachten noodig hebben.

Ik breng dan hulde aan de oprichters. Ik ben blijde, dat zij indertijd het initiatief hebben genomen, ik ben blijde, dat zij hun krachten hebben gegeven aan de Vereeniging van toen en dat zij hun krachten zijn blijven geven gedurende het verdere bestaan der Vereeniging. Ik breng hulde aan degenen die de leiding hebben gehad, in het bijzonder aan de collega's van der Linden, Sanders en Nord. Zij hebben de tradities gehandhaafd, zij hebben de ambitie er in weten te houden, niettegenstaande de Maatschappij veel eischte van den tijd en de werkkraft van verschillende leden onzer Vereeniging, zoodat men zou hebben verwacht een daling van de belangstelling voor onze Vereeniging. Dat is niet het geval geweest. Onze Vereeniging is in dien tijd gegroeid en zij is ook geleidelijk in bloei toegenomen. Het aantal leden is aanmerkelijk gestegen, maar de prestatie is niet daarmee in overeenstemming geweest. De oorzaak daarvan zullen wij voor een groot deel hierin moeten zoeken, dat, terwijl de jongeren van zeventien jaar geleden werden gedreven door een soort plichtsbesef, door een behoefte om zich te uiten en van de Vereeniging te maken wat zij konden, de jongeren van heden er geheel anders voor staan. Zij toch vinden de Vereeniging kant en klaar en zij begrijpen, dat die Vereeniging er toch wel komen zal, zonder dat zij hun beste krachten er aan wijden. Dat is verkeerd gezien. De motieven die indertijd geleid hebben tot de oprichting van de Vereeniging van Nederlandsche Tandartsen gelden op dit oogenblik nog onverzwakt. Ook thans nog is er een belang van de jongeren, dat niet volkomen parallel loopt met het belang van de ouderen. Tusschen die belangen een band te leggen, overeenstemming te brengen, daar-

over van gedachten te wisselen, dat moet wel degelijk behooren tot de werkzaamheden van deze Vereeniging. Het is waar, onze Vereeniging is langzamerhand geworden een zuiver wetenschappelijke vereeniging, maar dat neemt niet weg dat ook over onderwerpen als deze wel gesproken zal kunnen worden, dat wij ook onze gedragslijn tegenover elkander mogen bepalen op ander gebied.

Ik zeide: onze Vereeniging is geworden een zuiver wetenschappelijke vereeniging en ook daardoor is ons weer een zekere verplichting op de schouders gelegd, die ons moet aanzetten tot intensen arbeid. Wanneer wij den naam van onze Vereeniging als wetenschappelijke Vereeniging willen hooghouden dan zal het niet voldoende zijn, dat wij eens met een enkele, niet goed doorwerkte voordracht voor den dag komen, maar dan zal het zeker noodig zijn, dat velen onzer hun volle krachten geven aan onderwerpen die hun belang inboezemen en waarvan zij weten, dat die ons iets kunnen leeren. Wij zullen moeten worden opgevoerd zoowel door de jongeren als door de ouderen. Wij zullen van de jongeren moeten leeren het nieuwe, nieuwe systemen, nieuwe ideeën, die wij zeker ook zouden kunnen halen uit boeken, maar niet zoo goed, ook omdat de tijd daarvoor ons dikwijls ontbreekt. De jongeren op hun beurt zullen moeten leeren van onze ervaring, van hetgeen wij hebben beproefd en toegepast sinds jaren, en waarvan wij de gevolgen aan den lijve hebben ondervonden.

Ik wensch thans speciaal een woord van dank te richten tot mijn ambtsvoorganger, collega Nord. Wij kennen hem allen, hij is een voorzitter van huis uit. Reeds in zijn studententijd heeft hij getoond dat het voorzittersbloed hem door de aderen vloeit. Hij is altijd een uitstekend leider, hij heeft een buitengewoon helder doorzicht en zeer sympathieke manieren. Ik hoop, collega Nord, U hierin te kunnen evenaren. Gij hebt het schip in goeden staat aan mij afgeleverd, ik zal trachten het roer recht te houden en waar noodig de klippen te omzeilen.

Collega Griffijn heeft zich doen kennen als een uitstekend penningmeester. Het is niet zijn schuld, dat het batig saldo op het oogenblik niet groot is. Wij weten allen welke de reden daarvan is en ik geloof niet, dat onze Vereeniging daarvan spijt behoeft te hebben. Het verheugt ons, dat dr. Dentz voor het nageslacht vereeuwigd is. Wij hebben niet alleen zijn stil beeld, maar wij hebben nu ook het levende beeld gezien van dr. Dentz, op de film van Mullens. Hij vertoont zich daar zooals hij is, en dat is voor het nageslacht van groote waarde.

Collega Griffijn heeft zich niet alleen in onze Vereeniging een goed werker getoond, maar vooral ook als lid van de Rotterdamsche Vereeniging. De Rotterdamsche Vereeniging heeft verscheidene buitengewoon flinke werkers in haar midden. Die leden moeten wij in eere houden, maar wij moeten ook trachten hen tot meer intensieven arbeid in onze Vereeniging aan te zetten. Zij blijven te veel een clubje op zich zelf, zij moeten zich ook meer geven aan andere vereenigingen. Ik hoop, collega Griffijn, dat gij deze woorden wel aan Uw medeleden zult willen overbrengen.

Griffijn's plaats is dan thans ingenomen door den heer Frenkel, U allen wel bekend. Frenkel heeft in onze Vereeniging, vanaf de eerste jaren van haar bestaan, een buitengewoon goede plaats ingenomen, ook als bestuurslid, ook als penningmeester. Het is wel toevallig, dat ik thans weer het voorrecht heb tegelijk met hem in dit bestuur zitting te mogen nemen, en dat wij beiden dezelfde functies bekleeden als destijds. Frenkel is in dien tijd wat ouder geworden, hij is wat veranderd, maar de kern is dezelfde gebleven. Die kern hebben wij weer opgewekt, die kern zal zich weer hebben te laten zien op dezelfde aangename wijze als wij dat vroeger hebben medegemaakt. Wij zullen weer eens lachen bij zijn geestige verslagen, bij de geestige speeches die hij weet te geven, bij de voordrachten die hij houdt bij feestelijke gelegenheden.

Dames en Heeren! Ik zal U niet verder vermoeien met een lang betoog ter inleiding.: Ik zal trachten, van onze Vereeniging te maken een centrum van ernstigen arbeid en van collegiale vriendschap. (*Luid applaus*).

Ik heet thans dr. van Andel welkom in ons midden. Wij stellen het ten zeerste op prijs, dat hij een groote reis heeft willen aanvaarden om ons gezelschap van zijn kennis en kunde mede te deelen. (*Applaus*).

Ik geef even het woord aan dr. de Groot, tot het demonstreeren van een patientje.

Dr. DE GROOT.

Demonstratie van een patient.

De heer De Groot: M. d. V.! Dames en Heeren! Ik neem deze gelegenheid waar om een patient te demonstreeren, een geval dat buitengewoon zeldzaam voorkomt. Het is een jon-

getje van vijf jaar, dat reeds eenigen tijd ziek is. Hij is behandeld voor pneumonie, hij is behandeld voor zijn buik, hij heeft hoofdpijnen, in het algemeen zit er veel malaise in dat jongetje. In de laatste weken zijn afwijkingen opgetreden in zijn mond, waarvoor hij naar het Instituut is gezonden. Wij hebben een van de studenten gevraagd om die mondafwijkingen hier op het bord te teekenen, en de tekening die U hier ziet is buitengewoon goed gelukt. U ziet hier het melkgebitje. Van de hoektanden liggen de wortels geheel bloot, van de eerste melkmolaar en de incisivi gedeeltelijk. U ziet groote plooiën, die eenigszins lijken op hypertrophische gingivitis en aan den onderkant, dat is juist het interessante, is een groote ragade, een groot ravijn gevormd. Die gang loopt heel diep door en schijnbaar is daar hypertrophisch slijmvlies aanwezig. Tegen gewone hypertrophie van de gingiva pleit, dat het proces alleen voorkomt op dit plaatsje. Dit is een typisch beeld, dat weinigen kennen omdat het slechts zelden voorkomt, van gingivitis die veroorzaakt wordt door Koch'sche baccillen, de typische t.b. In de laatste tien jaren is hier één zulk een geval voorgekomen, en op de polikliniek in den laatsten tijd twee, waarvan U een voor U ziet. Dat wij te doen hebben met t.b. is aangetoond door pathologisch anatomisch onderzoek. Er is hier een stukje uitgenomen en ingespoten bij een cavia. Hier ziet U stukjes milt en lever van die cavia en daarin ziet U massa's ulceraties, groote verzweringen. Dat zijn tuberkels die vervallen zijn.

Wat de therapie aangaat, bij wijze van experiment heb ik ultraviolet licht toegepast. Daarmede hebben wij geen succes gehad, al is de aandoening niet verder gegaan. Wij zullen nu gaan aanstippen met melkzuuroplossing van 30 tot 70 %, dezelfde therapie dus als bij t.b. van de larynx. Verder moet de patient algemeen behandeld worden, want er zijn verschijnselen die er op wijzen dat de bacillen overal in het lichaam ziekteprocessen veroorzaken. In zooverre is de t.b. van de gingiva van ondergeschikt belang, maar het geval leek mij toch belangrijk genoeg om het U te laten zien.

Wanneer er dames of heeren zijn, die straks de stereoscopische filmfoto's willen zien, dan zal van der Linde die even in de donkere kamer voor U demonstreeren. Ze zijn heel aardig om te zien. (*Luid applaus*).

De Voorzitter: Ik dank dr. de Groot zeer voor zijn interessante mededeeling. Wij houden ons voor dergelijke hord'oeuvres ook in het vervolg ten zeerste aanbevolen.

Dr. E. J. VAN DEN BERG, Amsterdam.

Demonstratie van een mechanische tandenborstel.

De heer Van den Berg: In de vorige vergadering hebben wij gesproken over tandenborstels en ik heb toen uiteengezet waarom de tandenborstels die thans gebruikt worden naar mijn meening niet goed zijn. Ik had toen een teekening bij mij hoe ik mij gedacht had een tandenborstel te laten maken, en ik heb U beloofd die in de volgende vergadering te laten zien. Hetgeen ik U thans laat zien geeft echter tot mijn spijt alleen het principe weer. Het zou te kostbaar zijn geworden als ik een had laten maken zooals het inderdaad wezen moet. De radertjes die ik gebruikt heb waren aanwezig in een klok, en de veer kon slechts met heel veel moeite juist verkregen worden, maar wanneer het speciaal gemaakt moest worden werd het veel te duur. Dit is dus alleen het principe, het geheel kan veel kleiner worden gemaakt. U draait de veer op, en de zaak loopt. U hebt een roteerenden tandenborstel, waarmede men veel vlugger de tanden kan poetsen en beter de spijsresten kan verwijderen. Ik wil wel graag de opinie van de heeren daarover vernemen, voor ik verder ga en kosten maak om het ding te krijgen zooals het behoort te zijn.

De Voorzitter: Het voorwerp lijkt mij niet erg handig. Hebt U er al proeven mee genomen?

De heer Van den Berg: Ik heb er zelf mijn tanden mee gepoetst, en dan hield ik het zoo vast. Men zegt, het is een beetje dik, maar de steel moet niet grooter worden dan zóó, en veel platter. Dan komt er een klein borsteltje op, in den vorm van kommetjes, maar dat werd mij voorloopig te kostbaar. Dit is dus alleen het principe.

De borsteltjes zijn afneembaar.

De Voorzitter: Ik vind deze methode heel aardig. Ik meen trouwens dat zij al eens eerder is toegepast, ik herinner mij, een beschrijving daarvan te hebben gelezen. Ik wil volstrekt niet beweren dat U die beschrijving ook zoudt hebben gelezen en dat U dus niet oorspronkelijk zoudt zijn, maar dezelfde idee kan in verschillende hersens opkomen. Het werken met een veer heeft m.i. ook zijn bezwaren. Nu wij tegenwoordig electriciteit hebben, zou het misschien niet onmogelijk zijn een dergelijken electrisch werkenden tandenborstel te vervaardigen en met een

stopcontact aan het werk te gaan. Wanneer dat niet mogelijk is bestaat er misschien nog een andere methode. U kent die waaiertjes die de dames tegenwoordig hebben en waarin zij knijpen? Misschien is in die richting iets te vervaardigen.

De heer Van den Berg: Ik ben het niet met U eens. Met electriciteit is het niet te doen, met dat vreeselijk kleine werk heeft men te gauw kans op contact, en dan krijgt men een tik. Dat hebben wij geprobeerd.

De heer Van Nieuwenhoven Helbach: Dat het niet zou gaan met electriciteit geloof ik nooit. Wij hebben tegenwoordig, ik weet niet of U ze kent, van die handmotortjes, waarmede men boort. Die dingen gaan ook in den mond en het geheel, met het handstuk, is niet grooter.

De Voorzitter: Dat kwam mij juist ook in de gedachte, en dat is handiger dan dit. De elektrische handboor, zal ik maar zeggen, kunnen wij met een stopcontact overal aansluiten, die is kleiner dan dit en het achtereind is veel korter. Een dergelijke machine zou wel te maken zijn. Natuurlijk wordt dat wel een dure geschiedenis, maar dat wordt misschien in den loop van den tijd goedkoop, en dit lijkt mij toch ook niet goedkoop.

De heer Van den Berg: Als U ze speciaal laat maken, in het groot, wordt het een andere quaestie.

De heer Nord: Het komt mij voor dat dit instrument de principiele fout heeft, dat de borstels verkeerd staan. Men moet borstelen, roteerend, van het tandvleesch af, naar beneden toe, om de spijsresten te kunnen verwijderen.

De heer Van den Berg: Er komen andere borstels op, komvormig.

De heer Nord: Maar, wat denkt collega van den Berg te bereiken met het propageeren van een dergelijk systeem tandenborstels? Onze tegenwoordige tandenborstels deugen niet, en iust bij de patienten voor wie het er op aan komt zijn er velen, die met het borstelen daarom meer kwaad doen dan goed. Daarom moet men kunnen zeggen: gooit de tegenwoordige tandenborstels in den kachel, hier hebt gij een anderen borstel die beter is, waarmede ik U gelegenheid geef roteerend te borstelen. Maar, die borstel moet dan in de eerste plaats zijn eenvoudig

en goedkoop. Met een prachtige borstel, dien men aan een stopcontact bij de waschtafel kan gebruiken, zullen wij slechts enkelen helpen, maar die enkelen kunnen wel ééns in de drie maanden hun tanden bij den tandarts laten borstelen en het zelf verder zoowat doen, dan komen zij even goed uit en misschien goedkoper. Wij moeten hebben een borstel, dien wij iedereen in handen kunnen geven, een roteerenden borstel, waaraan alles vermeden wordt wat breekbaar is. De gewone handkracht moet het doen, en dat is m.i. zeer wel mogelijk. De borstel moet bestaan uit een stuk of wat kleine borsteltjes, zooals de gewone borstel op de boormachine, maar dan eenige naast elkaar. Wanneer men iets dergelijks zoo kan construeeren, dat men de borstel er af kan halen en door andere vervangen, wat dan ook goedkoop moet zijn, dan zijn wij een stap verder.

De heer V a n d e n B e r g: Ik stel mij voor, dat deze borstel in het groot misschien een paar gulden zal kosten, en de borsteltjes een cent of een paar cent per stuk. Men kan er dus telkens nieuwe opzetten.

De heer N o r d: Maar de fout van een dergelijk instrument, dat dan veel kleiner wordt dan dit, is dat U defecten krijgt aan de veer.

De heer V a n d e n B e r g: Neen, het wordt een groote, platte veer, die om het heele werk heen loopt, en die veer moet speciaal gemaakt worden.

De heer N o r d: Dat zou dan het eerste instrument zijn dat in den handel is en dat met een veer werkt, dat niet in hevige mate aan ongelukken onderhevig zou zijn. Stel U voor, dat men dat aan kinderen in handen geeft.

De heer B a k k e r: Ik stel mij voor, dat collega van den Berg ons dit ding laat zien om ons in gemoede te vragen: wat denkt gij er van, zit er iets in voor de toekomst? Hoewel het niet altijd aangenaam is, precies zijn gedachten uit te spreken, geloof ik toch dat wij goed doen door op zijn enthousiasme een beetje koud water te gooien. Wanneer men mij vraagt: denkt gij, dat dit of een verbeterd apparaat kans heeft, om in gebruik te komen bij het publiek, dan aarzel ik geen oogenblik om te antwoorden: het heeft geen schijn van een kans. Een enkel overdreven individu, dat zich zoo iets kan permitteeren, zal misschien zich een dergelijken borstel aanschaffen, als een soort

mode, en zich den eersten tijd er mede borstelen, en het zal een alleraardigst ding zijn om bij een verjaardag of bij den gelukten overgang naar een hoogere klasse aan de jongens cadeau te geven, dan leert hij misschien zijn tanden borstelen, maar laten wij elkaar niets wijs maken, bij het publiek komen dergelijke dingen er niet. Toestellen die eenigszins gecompliceerd zijn komen er bij ons in de praktijk niet eens, herinnert U maar eens de spuiten voor hoogen druk. Er is misschien deze of gene die ze gebruikt, maar in het algemeen willen wij dergelijke dingen niet eens, terwijl wij toch elken dag instrumenten in handen hebben.

Ik ben het eens met collega Nord, met den allereenvoudigsten borstel, die een paar dubbeltjes kost, hebt U kans, maar met dit ding komt U er niet. Laten wij zeggen dat de mentaliteit van het publiek niet deugt, dan constateeren wij dat het mis is, maar de menschen zullen een dergelijk apparaat niet koopen en het zelfs dan niet regelmatig gebruiken.

De Voorzitter: Toch dank ik collega van den Berg zeer voor zijn demonstratie en voor de moeite die hij zich gegeven heeft om iets dergelijks samen te stellen. Ik twijfel er niet aan, of hij van zijn kant zal zijn proeven voortzetten en misschien komt hij nog wel eens voor den dag met een apparaat, dat beter in onzen smaak valt en dat tot goede verwachtingen aanleiding geeft.

Is er thans nog een van de dames of heeren, die iets heeft te vragen of mede te deelen in het belang van onze Vereeniging?

De heer De Groot: Ik wilde U vragen of U nog even onder de aandacht wilt brengen, dat van der Linden beneden gereed staat met de stereoscopische röntgenfilms. Die geven een geheel nieuwen kijk op de röntgenfotografie van den tand. Het is een quaestie van twee minuten, maar het is wel de moeite waard om te zien.

De Voorzitter: Velen Uwer zullen bij de opening misschien niet aanwezig zijn geweest, zij zullen hiervan thans zeker nota nemen. Wij zijn dr. de Groot zeer dankbaar, dat hij ons ook op dit gebied een en ander wil laten zien. Bovendien dank ik hem zeer voor de bereidwilligheid, waarmede hij het Instituut beschikbaar heeft gesteld voor onze vergadering. Wij hopen in de toekomst geregeld van zijn vriendelijke medewerking te mogen genieten. (*Applaus*).